

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa W.B.B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w K.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego oraz przyznaje adw. F.K. (Kancelaria Adwokacka w K.) od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści zł) z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o zapłatę odszkodowania oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 maja 2016 r.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego art. 299 k.p.c. i jego wpływu na ważność postępowania w kontekście konstytucyjnych wolności i praw człowieka oraz obowiązku całościowego rozpoznania sprawy przez sąd. Podniosła także, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli Sąd Najwyższy wyraził pogląd prawny na jakąś kwestię we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą ani nie zostały przekonująco wyłożone okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, przyczyna kasacyjna określana jako „istotne zagadnienie prawne” nie może być uznana za uzasadnioną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, nie publ.). Wbrew twierdzeniom skarżącej, kwestia subsydiarnego charakteru dowodu z przesłuchania strony nie może być zatem kwalifikowana jako istotne zagadnienie prawne, gdyż art. 299 k.p.c. był już przedmiotem wnikliwej analizy Sądu Najwyższego, który wskazał, że obowiązek przesłuchania stron nie ma charakteru bezwzględnego (por. np. (por. wyrok z dnia 19 października 2016 r., V CSK 52/16, nie publ.).

Jeżeli natomiast przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna ona w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., lub z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.). Tymczasem skarżąca odwołała się jedynie do zarzutów zawartych w podstawach skargi i nie uzasadniła szerzej

omawianej przyczyny kasacyjnej w sposób przyjęty w orzecznictwie, odpowiadający hipotezie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

jw